

DE RODE WOUW BOUWT NIET GRAAG EEN EIGEN NEST.

Wanneer de Rode Wouw hoog in de lucht rondcirkelt, wordt dat vol bewondering gadeslagen.

De spanwijdte van de vleugels is 155 cm. en is hierdoor gelijk aan die van de Visarend. Maar deze schijn bedriegt. Hij is bijvoorbeeld wezenlijk zwakker dan de even grote Havik. Terwijl deze met zijn naaldscherpe klauwen een grijpbreedte van elf cm. heeft, kan de Rode Wouw "slechts" 5,5 cm. omvatten. Daarom bestaat zijn voedsel voornamelijk uit kleine dieren zoals muizen, ratten en insekten. Nog niet zo lang geleden hield de vogel zich graag op in de nabijheid van Havik en arend, daar van hun buit altijd nog genoeg overbleef om van mee te eten.

Tegenwoordig heeft de Rode Wouw zich een andere fourageergewoonte aangewend. Zijn jachtgebied bestaat nu uit de bermen van autowegen. Daar vindt de vogel namelijk genoeg voedsel in de vorm van door het snelle verkeer omgekomen dierlijke slachtoffers.

Wetenschappers vermoeden dat het bestand van Rode Wouw is vergroot door het op deze wijze ontstane voedselaanbod.

Vergeleken met tien-twintig jaar geleden komen ze nu veelvuldig voor. De Rode Wouwen voelen zich over geheel Europa thuis.

Voorheen kende men de vogel als trekker, die in de herfst naar de warmere landen aan de Middellandse zee uitweek en in het voorjaar weer terugkeerde. Heden blijven de meeste ook in de winter op onze breedtegraad.

De Rode Wouw bouwt niet graag een eigen nest. Veel liever wordt een

verlaten horst van andere grijpvogels betrokken. Dit gebeurt waarschijnlijk uit gemakzucht, aangezien het nest alleen nog maar verbeterd hoeft te worden. Met voorkeur wordt hiervoor gebruik gemaakt van lompen, slierten papier en afval dat verkregen wordt op vuilstortplaatsen.

Het vrouwtje legt in de regel twee eieren. Geeft een bepaald jaar een rijkelijk voedsel aanbod, dan kan het legsel ook vier eieren groot worden.

De beide ouders wisselen elkaar af bij het broeden. Als de jongen na een maand uit de eieren zijn gekropen, komt het tussen mannetje en vrouwtje pas tot een arbeidsverdeling.

De man brengt de buit en het wijfje verdeelt die onder de jongen. Zes tot zeven weken duurt het verdelen van het voedsel, voor de nieuwkomers vliegvlug zijn, doch dan worden ze nog een tijdlang door beide ouders verzorgd.

Literatuur: Robert Baumann 1981, Blick in die Natur.

E. Dijkstra.

